

Nom: RACHIDA AZOUGGACH

Edat: 35 anys.

Lloc de naixement: Meknès (Fes), Marroc.

Estudis: Filologia francesa, a Meknes.

Per què vas marxar del teu país? Volia viure de forma independent, sense dependre del meu pare. La meva germana, que ja vivia aquí, em va convèncer. Abans ella vivia a França, però es va traslladar a Barcelona, perquè l'estil de vida li agrada més.

Què senties quan vas marxar? Por de si tindria dificultats amb l'idioma, de no conèixer ningú...

Quan vas arribar al Poblenou? El 2008.

Què t'agrada del barri? M'agrada molt tenir el mar tan aprop i l'ambient de la Rambla.

Què trobes a faltar? El so de l'oració pels megàfons; m'omple molt, em fa sentir a casa.

Què has guanyat: A mi mateixa, independència, sense ajuda de la família.

El Futur: Mai saps el que pot passar, no sé fins quan estaré aquí, si marxaré a França o tornaré al Marroc. Tot dependrà de la feina. Esperaré com a mínim dos anys, per intentar aconseguir la nacionalitat espanyola. A partir d'aquí, ja decidiré cap a on anar.

La meva història

El meu pare té 14 hectàries per conrear al Marroc, les coses li van bé. Jo sóc la sisena de 8 germans, 4 nois i 4 noies. Tots els nois treballen i viuen a França, han creat els seus propis negocis; dues germanes vivim aquí, i les altres dues segueixen al Marroc. Quan estava al meu país em dedicava a estudiar i feia molta vida a casa. Cada vegada hi ha més espanyols i francesos que lloguen una part del nostre terreny per fer diversos projectes. Ningú els tracta amb racisme i sempre se'ls ajuda.

El Marroc és un país tranquil, molt hospitalari, però mal gestionat: la gent no passa gana, però la riquesa es podria repartir millor. Parlem obertament de molts temes amb els amics, fins i tot de terrorisme. El terrorisme no té cap relació amb la religió, són coses diferents que els Estats i la política han barrejat per interessos econòmics. Es pot parlar del tema que es vulgui, tot i que és cert que hi ha algunes restriccions, com menjar en públic durant el Ramadà i les mostres de relacions homosexuals en públic. Jo respecto els costums d'Europa, he de respectar la forma de viure d'aquí perquè és el país on he vingut a viure; però pel meu gust, en alguns aspectes aquí hi ha massa llibertat a l'espai públic. Jo ho respecto, de la mateixa manera que si tu vas a viure al Marroc, hauràs de respectar la nostra cultura.

Hi ha moltes diferències culturals entre Europa i el Marroc, però hi ha molta gent que allà ja viu amb un estil europeu, sobretot a casa (excepte pel que fa a les qüestions religioses). Coneixem la vostra cultura, quan venim aquí ens costa menys adaptar-nos, ens sorprenen menys coses perquè ja estem preparats. És cert, però, que aquí es té una vida més social que a França, es disfruta més. De totes maneres, a França les condicions laborals i econòmiques són millors.

La primera feina que vaig tenir aquí quan vaig arribar va ser cuidant uns nens en francès. De cara al futur m'agradaria treballar en alguna feina que físicament no sigui dura; si pogués, m'agradaria muntar la meva pròpia botiga, una carnisseria islàmica gestionada amb la meva germana. Aquí, però, iniciar un projecte és molt difícil, demanen moltes coses; a França el procés és més fàcil.

A casa vivim la meva germana, el seu marit, els seus dos fills i jo. El meu cunyat treballa a Lleida, perquè el preu per viure i per iniciar un negoci és més barat. Al Poblenou tenim molt bona relació amb els veïns. El seu fill gran, que ara té tres anys, ja té molts amics; ens els trobem al parc i mai hem tingut cap problema. L'any vinent comença l'escola, estem expectants, a veure com li va! Nosaltres som musulmans practicants i anem al Centre Cultural Islàmic-Català que hi ha al Clot per resar i fer activitats.